

Om at fotografere på Grønland

Tekst og fotos af Anne Bang

Nej du skal ikke se ind i apparatet,
bare fortsæt dit arbejde,
som om jeg ikke er her – klik.
Hun nikker og fortsætter forstående.

Jeg kravler rundt i mærkelige stillinger.
Er der noget så latterligt
som en fotograf i funktion?

Billederne er hjemme,
jeg siger tak og smiler.
Bliver budt på nykogt laks
og derefter kaffe.

Vil jeg have mere?
Nej tak, jeg er mæt,
smiler igen.

Sidder stille og tænker på alle os,
som kommer rejsende
som trækfugle om sommeren.
Hver gang ta'r vi noget med hjem.
Hvad har vi givet jer til gengæld?

Tænker på alle udsendte,
som lever i jeres land
uden at lære jeres sprog.

Tænker på al den gæstfrihed
jeg har modt.
Hvad har jeg givet jer til gengæld?

Tænker på alle søndags touristerne
fra Angmagssalik –
føler I jer ind i mellem
som en zoologisk have?
Vinteren har I da for jer selv.

Tænker på hvilken berettigelse
jeg og mine apparater har her?

Kajanak – apparatet over skulderen –
igen ned gennem samfundet.

Jeg føler pludselig
alle vore fejltagelser hvile
på mine skuldre,
føler mig skyldig.

